

RACÓ DELS MES JOVES

"LE PATRIARCHE"

Ja fa temps que vaig parlar d'aquest centre, però només en sortí una breu entrevista. En aquell moment al centre no hi havia gaire gent que sabés les arrels de l'associació, i els que ho sabien no deien tot el que jo volia saber. Ara crec saber més coses que afecten l'associació de "Le Patriarche". Aquesta està escampada quasi pertot el món, i es dedica a ajudar la gent ficada en la droga, l'alcohol... o sigui en qualsevol problema que la societat no accepta.

Dos nois s'han ofert a explicar-me tot això de "Le Patriarche". Es diuen Àlex i Alfonso, dos joves que ja fa temps que són al centre.

"Le Patriarche" comença l'any 1970, al sud de França, a 12 Km. de Tolosa de Llenguadoc.

Lucien Engelmayer, un israelita —millor dit un francès-jueu— i la seva muller Rena —mestra de poble— reuneixen uns quants diners i compren una finca en estat ruïnós.

Amb molts esforços i dificultats econòmiques aconsegueixen d'habilitar-la per a un reduït nombre de persones. De bon començament, aquestes persones són tota mena de marginats so-

cial: gent ficada en la droga, en l'alcohol... i també marginats polítics. Com he dit, tot tipus de marginats socials. La cosa no té cap mena d'estructura a nivell d'organització, d'associació. És una mena de comunitat, però repeteixo, sense cap estructuració.

Per això, l'organització consisteix simplement a anar a passar-hi uns quants dies.

No hi ha cap mena de visió de futur, ni tampoc una idea concreta d'on es pot arribar. Això origina problemes. Primer, per la diversitat de caràcters de la gent. Hi ha molt descontrol. La gent deixa de portar el ritme de vida que portava al carrer quan vénen a la finca, anomenada "Le Boeur".

Lucien estava cansat d'aquest tipus de vida i molt decebut quant als resultats humans, en veure que aquesta gent no s'esforcen ni assumeixen el fracàs de la vida que portaven a fora i continuen amb les borratxeres, les dicussions, etc.

Així passa el temps, i a "Le Boeur" hi acudeix més gent, fins que s'inicia el que serà el primer centre de l'associació.

—Quants centres hi ha de "Le Patriarche"?

—N'hi ha una trentena més sis o set apartaments, distribuïts entre Madrid, Barcelona, València, Lieja, Brussel·les i Tolosa de Llenguadoc, etc. Es treballa a Suïssa, Bèlgica, França i Espanya, i hi ha el projecte d'obrir nous centres a Itàlia, Noruega, a l'Amèrica del Sud, al Canadà, a la Martinica, etc. Segurament que es podran obrir, ja que la demanda és cada dia més gran.

—Quanta gent hi sol haver en cada centre?

—Uf! Hi ha de tot. N'hi ha de quinze persones —com aquí a Taverdet—, i n'hi ha de quasi cinquanta —com el de "La Mothe", al costat de Tolosa, a 12 quilòmetres de "Le Boeur", el primer centre—.

—Què s'ha de fer per entrar al centre?

—Primerament, tenir un problema de droga, tenir una situació al carrer poc clara... i tenir-ne ganes, és clar.

El nombre de demandes, avui és de milers de persones. No podem acollir qualsevol, per simple caprici de venir-hi. A més, obrir un centre costa molts diners, molta feina i porta molts maldecaps.

—Quant temps dura la recuperació dels afectats?

—Això és impossible de dir. Sol durar un any i mig.

—Hi ha algun límit d'edat per entrar-hi?

—No no! Hi ha centres en els quals hi ha fins i tot nens, i cada vegada n'hi entren més. També en vénen que poden tenir 30 o 40 anys.

—Si "X" entra al centre i després se'n vol anar, pot fer-ho?

—És clar que pot fer-ho. Però s'intenta ajudar-lo a canviar d'opinió fins a l'últim moment.

—Quin tipus de drogues els afecten?

—N'hi ha moltes: amfetamines, barbitúrics, alcohol, opiacis i els seus derivats —morfina, heroïna, etc.— i derivats de fàrmacs.

Així acabà la "informació" sobre aquesta associació i el món de la droga, tan desconegut per a uns i tan tràgic per a molts d'altres.

Agraïm la vostra atenció, Àlex i Alfonso, i esperem que aquesta fundació continuï amb èxit.

Lola Grau

NOTICIARI BREU

CATALUNYA-ESPANYA

Del 21 al 24 de juliol del 1983

Com tots ja deveu recordar, aquest darrer estiu es va celebrar a Cantonigròs el I FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA DE CANTONIGRÒS. Doncs bé, vistos els magnífics resultats que va donar i la multitudinària i fervorosa acollida que el públic li va dispensar, els organitzadors s'han vist amb cor de tirar endavant una nova edició del festival per l'estiu de 1984.

A continuació, us oferim un petit resum de les bases que ja són repartides arreu del món.

— És un festival de competició i exhibició de música coral mixta, veus

iguals femenines, cors infantils i de danses populars.

— Hi són convidats grups d'arreu del món disposats a complir les normes establertes i a viure l'esperit del festival. Els grups hauran d'assolir el nivell artístic i formatiu exigut.

— La inscripció i l'estada és de franc per a tots els participants al festival. Els grups de fora de Catalunya seran allotjats a les cases i residències del poble de Cantonigròs així com en els pobles de les comarques que els envolten, i seran rebuts com si fossin membres de les seves famílies.

— Hi ha cinc tipus de competició:

- Cors mixtos d'un màxim de 80 cantaires.
- Cors infantils d'un màxim de 60 cantaires.
- Cors femenins d'un màxim de 60 cantaires.
- Cors mixtos d'un màxim de 80 cantaires que cantaran dues obres lliures.
- Grups de dansa d'un màxim de 35 components, inclosos els músics.

La inscripció finalitza el dia 28 de febrer de 1984.

Per a més informació caldrà adreçar-se a la secretaria del Festival:

"Festival Internacional de Música de Cantonigròs"
Muntaner, 305, entresol, 2a.
Telèfon 201.77.11
BARCELONA - 21

En l'edició de l'estiu de 1983, el festival va comptar amb l'assistència de 46 grups, que representaven un total de 15 països d'arreu del món i cinc comunitats espanyoles. En total sumaren més d'un miler de participants.

L'estiu passat no hi va haver cap cor allotjat a Tavertet. Els organitzadors ens han proposat per a l'edició d'enguany la possibilitat d'allotjar a les nostres llars tots els cantaires o dansaires que vulguem, mentre ens encarreguem d'acollir-los. Això seria els dies 19 al 22 de juliol de 1984, de dijous a diumenge, amb el compromís d'oferir-los llit per dormir, esmorzar i sopar. El transport i el dinar són a càrrec de l'organització.

Aneu-hi pensant i ja tornareu a llegir unes notícies respecte a aquest tema. Així mateix, tothom de la comarca d'Osona o de les circumdants que pugui oferir estada per als grups participants, en les dates i condicions esmentades, que es posi en contacte amb la secretaria de l'organització.